

• marec •
• 2011 •

Kniha je základom poznania, učiteľom vekov,
vládcom kráľovstva ducha.

(Seneca)

OBSAH

- úvodník -

Emil Zola napísal knihu Majstrovské dielo. Opisuje život mladého maliara Claudea, ktorý sa snaží namaľovať obraz, ktorým by rozbil dovtedajšie konvencie romantizmu, ktoré jediné sú akceptované, uznávané a prijímané v obrazoch parížskou verejnosťou. Do svojho diela dáva všetok svoj talent a buričské umenie, no každý jeho pokus, ktorý pošle do Akadémie je odmietnutý a vysmiatý. Claude prechádza rôznymi peripetiami života, no myšlienka na majstrovské dielo ho neopúšťa a stále s novou vášnivou túžbou sa púšťa do nových námetov... Podarí sa mu to? Neviem, v čase keď píšem tento úvodník som to ešte nedomyslel.

To čo však chcem povedať a vyjadriť je, že ĎAKUJEM všetkým, ktorí prispeli do tohto čísla. Našli ste odvahu a čas a tá bola väčšia ako strach, že to nebude dobré a pochybnosti, či som to dobre napísal/a a vyjadril/a. Môj osobný názor je, že človek nemusí byť Shakespeare, aby mohol napísať pár zrozumiteľných vecí a podeliť sa tak s inými o svoje skúsenosti, myšlienky, zážitky...

Zvlášť si v tomto čísle cením príspevky, ktoré sú vlastnými skúsenosťami alebo prežitými situáciami. Tie podľa mňa

dodávajú nielen tomuto, ale každému číslu originalitu, pôvab a čaro. A presne takéto články nájdete aj v tomto čísle. Stále platí, že je to od Vás pre Vás.

A tak nemusíme napísať majstrovské články, za ktoré by sme zožali v našej oblasti chválu a získali nehynúcu slávu, ale stačí chcieť a ono to pôjde. Garantujem. Nikdy neviete, koho váš článok osloví, inšpiruje, nadchne... Samozrejme stať sa môže, že aj urazí, podpichne či znudí, ale keď to nevyskúšame, nezistíme.

Marec je mesiac knihy a s týmto námetom sa bohato stretnete aj v tomto čísle. Ďalšou bohato zastupenou témou je duchovno a Boh. Niekde priamo, niekde nepriamo, no má vo svojich príspevkoch miesto. A ja som za to vďačný!

No a na záver vám prajem príjemne a ničím nerušené čítanie. Nech si nájdete to svoje... Keď sa niekomu niečo nepáči, nech mi napíše, adresa je na konci.

Yan

Brekeke - 2

Skautský ples - 3

Music - 4

Na cestu - 5

Duchovno - 6

Rozhovor - 7

Skautské osobnosti - 8

Medzi nebom a zemou - 9

Literature - 12

Brekeke 2011

Keď som prišiel v nedeľu domov doslova ma zachvátil clivý pocit, že sa skončila jedna podarená akcia.

Schválne píšem takto retrospektívne, lebo zo začiatku to nevyzeralo až tak ružovo, ale nechcem degradovať fajnu akciu. Prípravy začali v piatok poobede, samozrejme s niekoľkými zlyhaniaми- rozbité sklo na dverách klubky, takmer sa nám nepodarilo zohnať klavír a projektor, no proste skautská akcia, čo si budeme rozprávať. Príchod na chatu: 23:00, čo bolo len o dve a pol hodiny neskôr, ako sme plánovali.

Všeobecná príprava veľkej miestnosti chaty Kanné prebiehala od skorého rána, to nás bolo už o jedného viac, čiže 5. Výzdoba, svetlá, discogule, aparátúra, nástroje a obrý nápis Brekeke na „vajčákoch“. O jednej sme si mali dať generálku, ale pokazila sa centrála takže ďalšia hodina zabité opravovaním navijacieho mechanizmu štartéra. Okolo druhej sme sa k skúšaniam napokon dostali, všetko sme si poctivo prehrali. Bez klaviristky. Tá mala prísť až pol hodiny pred začiatkom.

Nastala hodina H dňa D. Autobus s účastníkmi dorazil, diskáči sa pred vstupom do klubu ešte nahodili do kostýmov a program sa začal. Pomerne načas. Úvodný zostrih minuloročného Brekeke vystriedal tohtoročné promo video. Tí z vás, ktorí ho videli, vedia akou pesničkou končil- Barbra Streisand od Duck Sauce. Akonáhle klip skončil, začala hrať kapela zostavená z členov družiny Baribalov zo 49. zboru+ hostí.

S prvým refrénom padla aj opona, za ktorou sa skrývalo hudobné teleso, rozsvietili sa svetlá a žúrka začala naberať na obrátkach. Mňa ako organizátora, basgitaristu a speváka(?) a istotne aj ostatných muzikantov najviac potešilo, že všetci(!) účastníci sa neokúňali vyskočiť na parket už na druhej piesni, spadol nám kameň zo srdca. V tej chvíli som vedel, že to bude Super. A aj bolo. Živá hudba bola na chvíľu nahradená DJ- om a discofilii si zatiaľ objednávali od hriankov, cez koláčiky až po kávu alebo home-made utopencov, skrátka všetko, čo jedálny a nápojový lístok ponúkal.

Po chvíli oddych, stoličkovom tanci a lekcií disco tanca opäť nastúpila kapela s 2. blokom piesní. Žilo to tam naplno, nám sa perfektne hralo a ľudia sa skvele bavili. Po prídavku kapela zožala aplauz a rozbehla sa voľná diskáčina. Účastníci tancovali, vytvorili neľútostne „cool“ uvoľnenú atmosféru čo môžem aj sám dosvedčiť keďže som aj ja ako veľký odporca tancovania trsal, nemohol som si pomôcť, tak to tam žilo.

Na rad prišla tombola, v ktorej sa rozdávali ceny ako podpísané platne, plagáty, discogule alebo čerešnička na tore. No a na záver bol vyhlásený aj diskáč večera- Delisa. Pokračovalo sa v tancovaní kým to telo dovoľovalo a postupne sa každý uberal do úzadia. Nastal (ne)oficiálny záver neopakovateľnej akcie.

Po pár hodinách spánku trebalo dať dať dokopy chatu tak jasné, že všetci zdrhli na autobus. Zistené škody neboli tak markantné ako minulý ročník(dopálený zosilňovač), iba jeden roztavený farebný filter ku svetlu. Požičaný. A vysvetľuj to....

Brekeke Disco Club 2011 hodnotím ako nečakane dobrú akciu. Keď mi účastníci pri lúčení hovorili: „Bolo to super, diki“ nič viac som nepotreboval, toto predčilo všetky nervy, čo sme si vytrpeli pri prípravách. Keď som už bol doma, mal som potrebu sa tam vrátiť a pokračovať v trsaní, ale už bolo neskoro. Môj odkaz: zažívame situácie, o ktorých si neuvedomujeme ich výnimočnosť. Dost času na Brekeke som strávil pobehovaním a organizovaním a ani som si neužil ľudí, ktorých som tam mal priamo pod nosom. Preto: hoci nerád tancujem, viem, že som urobil chybu, že som trsal len raz. Užívať si daný moment, to je to, čo si odnesiem z Brekeke, pretože nie je nič výnimočnejšie, ako TERAZ.

Už sa neviem dočkať, ako nás prekvapia účastníci na budúci rok... Prídete sa pozrieť?

Gepard a tím Brekeke
foto: Barborka

Prameňáci to opäť roztočili!

A bol tu opäť! V poradí šiesty ročník skautského plesu prešovských „Prameňákov“. Tento rok bol tým výnimočným dňom 19. február. Po úvodných slovách zborového vodcu Tvrđasa a privítaní sponzorov už nič nebránilo zábave a po tanci túžiacim ľuďom v ceste. Tanečné kolo odštartoval valčík, ktorý takmer okamžite zaplnil tanečný parket.

Samozrejme, nebol to len večer zábavy a tanca, ale nemenej dôležitým cieľom bola zbierka pre Materskú a základnú školu pre deti s autizmom v Prešove. Tento rok sme pre tieto deti vyzbierali pekných 400€. O ich talente a umení sme sa presvedčili aj na samotnom plese, kde boli v predaji rôzne výrobky detí.

Po roku sme sa opäť vrátili do jedálne na Gymnázium blahoslaveného Petra Pavla Gojdiča. Tento rok bola však nezvyčajne kreatívna výzdoba v červenej farbe. Taktiež celý čas sa o našu zábavu staral ostrieľaný DJ Edo z Kežmarku so svojimi tanečnými kolami.

Po výdatnom tanci sa žiadala výdatná večera. Na ľudí čakali švédske stoly s rôznymi špecialitami a pochúťkami. Na svoje si prišiel naozaj každý. No ešte predtým sme si pre obecnstvo pripravili vystúpenia talentov v zbore. Ako prvá bola pieseň Hallelujah v podaní skautiek s klavírnym doprovodom. Po nich nasledovali roveri so svojím gitarovým umením a nakoniec prišli ako čerešnička na torte opäť dievčatá so svojím skvelým lyžicofľašovým vystúpením.

Ani sme sa nenazdali a bola tu poľnoc. Čas na žrebovanie cien tomboly. Aj tento rok bolo množstvo zaujímavých vecí ako let nad Prešovom či pernamentka do auto umyvárne.

Aj o tomto ročníku môžeme povedať, že bol podarený, a to všetko vďaka jeho organizátorom, ktorým patrí veľká vďaka. Tešíme sa na ďalší ročník.

Pali

komentáre: Yan

...my tu dneška vešeľe máme...

Nechýbal pôvab a šarm očarujúcich roveriek

Exkluzívny koncert skupiny „Banda trotlu“

LEPŠIE JE RAZ VIDIEŤ AKO 100x POČUŤ

LEPŠIE JE RAZ PRÍŠŤ AKO 100x BANOVAŤ

Tombola bola naozaj zaujímavá a nejedná cena „nezdravo príťažlivá“. Šťastnému výhercovi tejto slaniny prajeme, aby mu sadla na boky ☺

Každý, kto si kúpil tombolový lístok podporil autistické detičky. Tí šťastnejší si odniesli aj zaujímavé ceny...

Mladší aj starší vydržali tancovať do skorých ranných hodín...

Chiki liki tua

Nemám šajnu akými meradlami to múdri ľudia zisťovali, ale o Prešove sa hovorí, že tu žije najviac hudobníkov na m². Práve preto si naše mesto vyslúžilo prezývku slovenský Seattle. Väčšina z veľkých rodákov však východ opustila za vidinou väčších ziskov a „civilizovanejšieho“ sveta sa vybrala na západ vid' IMT Smile, Katka Knechtová, Peter Lipa či Peťo Nagy. Našťastie nám tu ostalo pár skalných východniarov, a tento krát nie je reč o Mariánovi Čekovskom.

V kobre 11 by ich najskôr charakterizovali takto: Ich revírom je pódium, ich najväčšou zbraňou je recesia, ich protivníci sú ľudia s vážnou tvárou a tí, čo fičia na rádiovnej hudbe. Reč je o mužoch z **Chikilikitua**.

Prvýkrát sa stretli v r. 1994 traja úplne neskúsení chlapci, čo si mali chuť sami zo seba trochu vystreliť. Marián Ivan, Martin Višňovský a Peter Šima. Po prvotných pokusoch a obmenách v kapele sa dostavil prvý väčší úspech v r. 1998, kedy kapelka Chiki liki tu A (vtedy áčko ešte v krúžku) slávi album *Nezatváraj Milan Dvere*. Získali prvé kontakty a po úspešných ohlasoch na album prichádzajú aj prvé koncerty na väčších festivaloch, v tom čase už aj s Tomášom Višňovským a vtedy ešte neznámym Ľubom Petruškom.

Kapela si v tomto období začína tvoriť vlastný štýl vystúpení a rozmanitej, často ironickej komunikácie s publikom. Nebráni sa tiež ani humoru na vlastný úkor. Okrem prezývok, ktoré si členovia vymysleli alebo prebrali po rôznych známych hudobníkoch (Maťo Ďurinda, Rudolf Horvath, Sagvan Tofi), sa frontman Martin Višňovský objavuje na vystúpeniach v kúpacjej čiapke a leteckých okuliarech.

Neskôr prichádza na svetlo sveta album zo zvláštne skloňovaným názvom *„Budeš musel vlasy na blond prefarbiť“*. Višňovský (momentálne výkonný riaditeľ Rádia Prešov) to vysvetlil tak, že kapela poukazuje týmto názvom na štandard vtedajších začínajúcich kapiel; tancuj ako my pískame, čo znamená: Prísť za známym hudobným producentom, trochu sa mu vopchať do priazne, ten vám povie, dobre, budeme ťa hrať v rádiách, ale prefarbi si vlasy na blond. Doslova: „síce budeš musel vlasy na blond prefarbiť, ale popularita bude nenormálna“; čo je presne to, čomu sa snaží Chikilikitua vyhnúť.

Neskôr, v r. 2003 prichádza album *Chodte sa hrať pred vlastný vchod*.

V nasledujúcom čase kapela prechádza rôznymi úspechmi: koncerty, koncertné šnúry a turné, po Slovensku, Čechách, ale aj po Maďarsku, Francúzsku, Nemecku, Belgicku, Macedónsku, Poľsku a Írsku za čo si kapela neskôr pripisuje na konto titul kapela s najväčším počtom live vystúpení v zahraničí a na Slovensku. V r. 2004 prichádza pre kapelu najväčší aj najnepochopiteľnejší úspech s pesničkou *Láska moja de si*, ktorá je nominovaná na Aurela, zároveň je kapela nominovaná na objav roka aj obal roka.

V r. 2005 ďalšia nominácia za klip k *Láska moja de si*. Kapelu v tomto čase predstavujú už len traja hudobníci a to spevák a basák Martin Višňovský, sprievodný aj sólový gitarista a vokalista Ľuboš Petruška a bubeník Tomáš Višňovský.

A tu kdesi sa zastavuje rozvoj kapely, posledný úspech prichádza o rok neskôr a síce nominácia na cenu Aurel za „Najlepší alternatívny album roka“ a potom dlho, dlho nič. Kapela sa silno aktivizuje, čo sa týka koncertov a svojou hudbou teší často publikum na najrôznejších hudobných akciách, ale do štúdia sa už teda poriadne dlho nezavrela, možno s výnimkou krátkych hudobných projektov. Je potrebné však pripomenúť, že kapela sa aktívne venuje Prešovskej hudobnej scéne a organizuje hneď dva maličké alternatívne festivaly s kvalitnou štipkou recesie.

Tým prvým sú Vrbovské vetry, na ktorom spolupracujú spolu s Braňom Jobusom. Od r. 2007 sa každoročne konajú vo Vrbovom a sú známe svojím výstredným humorom (hneď po slávnostnom otvorení festivalu sa koná aj jeho slávnostné zatvorenie, medzi koncertami sa konajú akcie ako sú preteky na hojdačích koňoch či strelba z poplačnej pištole).

Druhý festival sa stal slávnym v domácom Prešove a nesie názov festival zlej hudby. Vznikol ako odozva na už existujúci festival dobrej hudby a koná sa od r. 2000 v čase štefanskej zábavy, 26. decembra vo Věčku. Je vlastne spleťou rôznych hudobných štýlov „viacerých“ interpretov, za ktorými stoja vlastne stále iba členovia Chikilikitua so svojimi hudobnými známymi, prezlečení do rozličných kostýmov v závislosti od konkrétneho hudobného štýlu. Týmto spôsobom vzniklo viac ako 20 hudobných projektov, ktoré časom nabrali na popularite. Medzi najslávnejšie patria Dzigi Džabur & the Black revolution (regge), metalová formácia Antracit (z ktorej repertoáru pochádza aj chytľavá pesnička *Podme všetci metalisti*), country Hudci prerie a ich preslávená *Láska moja de si*, psychedelický hippie rock Okná vnímania, punkový Wajgles či elektronický projekt Kondenzator.

Vystúpenia sú špecifické nielen vtipnými predhovormi lídrov kapiel, ktoré často vznikajú aj priamo na pódii, príznačnými kostýmami (pračlovek, robot, vandrák.), ale aj iróniou spojenou s konkrétnymi hudobnými subkultúrami a humorom vychádzajúcim z multikultúrneho prostredia mesta Prešov a jeho okolia. Po istej dobe festival získal titul „malý festival s veľkou odozvou“, alebo tiež „malý festival s veľkým srdcom“.

Vo všeobecnosti je známe, že hudba kapely nie je venovaná ľuďom, ktorí berú život príliš vážne. Napriek tomu, že ju tvoria vysoko kvalitní hudobníci, srandu si priamo na pódii robia sami zo seba a zo svojej tvorby. Ich rockové songy sa často opierajú o výstižné a vtipné texty okorenené špecifickým vokálom. Aj keď slová majú nesmiernu moc, až ich hudba samotná vám prezradí, čo sa v týchto chlapcoch skrýva, tak šup šup na koncert alebo na youtube.

Kovi

foto: internet

Na ceste za napredovaním

Publikácia s názvom „Na cestu“ je zameraná na duchovný rozvoj a formáciu členov skautingu. V dnešnej dobe vznikajú nejasnosti ohľadom umiestnenia duchovného rozmeru v Slovenskom skautingu.

Na jednej strane sa búria členovia, ktorým sú duchovno - náboženské hodnoty posvätné a praktizujú ich svojím vierovyznaním, avšak v skautingu sú tieto hodnoty málo viditeľné a niekedy aj potlačované.

Na druhej strane sú pre zmenu znepokojení Tí, ktorí nikdy takýto skauting nezažili a preto vidia vnášanie akýchkoľvek náboženských princípov do skautingu ako násilnú implementáciu a potlačanie slobody.

Na základe týchto nezhôd sa z duchovného princípu stáva „horúci zemiak“ a nie kvalitný formačný rozvojový princíp zrelej skautskej osobnosti. Samotný problém nie je v duchovne ale v skautskej tolerancii alebo netolerancii. Tá v skautingu predstavuje umenie, ktorému sa je potrebné učiť.

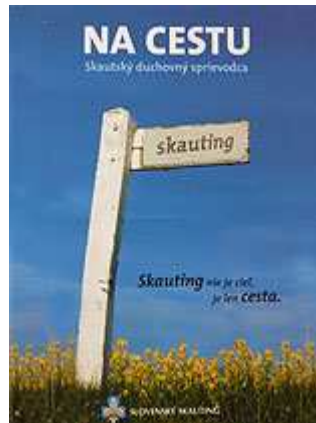
Učiť sa tak, aby Tí, ktorým je vlastné akékoľvek náboženské vyznanie ho s radosťou v skautingu pomocou duchovného rozmeru rozvíjali. A zároveň, aby Tí, ktorým to nie je vlastné a neboli v ňom formovaní a vedení sa naopak necítili, že im je niečo vnucované.

Základným princípom tolerancie v skautingu je to, že sme všetci jedna rodina ako bratia a sestry. Preto našou snahou má byť usilovanie sa pochopiť rozdielne poznanie našich aj náboženských tradícií. Ak spoznáme naše tradície, potom si budeme lepšie rozumieť a o to viac sa tolerovať.

Kresťanské tradície sú z tradície ktoré do skautingu vložil a prijal Lord R. B. Powella. V tejto línii by mala aj duchovná formácia skautov z kresťanských vierovyznaní. Kniha pozýva k duchovnému rozvoju jednotlivcov, družiny, oddiely, teda každého, kto chce duchovne rásť a neustále sa zlepšovať a byť na Božiu slávu.

Celá publikácia sa skladá z troch tematických blokov, ktoré je vhodné aj vzájomne kombinovať, avšak i jednotlivito používať.

Knihu môžu skauti používať individuálne pre svoj duchovný rozvoj alebo kolektívne pri družinových, oddielových a zborových akciách, táboroch, puťákoch, stanovačkách a skautských slávnostiach.

Prvý tematický blok má názov: „Znamenie kríža - Modlitby na cestu počas dňa“ začína metodologickým úvodom: Čo je vôbec modlitba? Ako a prečo sa v skautingu modliť? Je potrebné sa pripraviť a upíriť svoj organizmus, zmysly na niečo iné? Aká je jej štruktúra a teda z čoho všetkého môže taká modlitba pozostávať?

V tejto kapitole skauti spoznávajú, že aj neveriaci sa môže nachádzať vo „fáze modlitby“, a že činnosť, spev a tanec sú tiež modlitbou. Modlitba je aj to, ak v tichu stojíme nad nemým úžasom krásy prírody, tajomna a Boha, ktorý nás obklopuje, čo len dokazuje, že táto oblasť nie je vyhradená len veriacim skautom. V tejto kapitole sa nachádzajú modlitby počas dňa i modlitby pri rôznych skautských príležitostiach.

Druhý tematický blok má názov: „Značka na ceste - Modlitby na cestu životom.“ už pracuje priamo s duchovným rozvojom. Má systematicky usporiadané časti, medzi ktorými je vhodné zachovať podľa potreby niekoľko minútové ticho, aby sa myšlienka, čnosť udomácnila v našom skautskom srdci. Tieto časti sú:

1. Myšlienka - citát na rozjímanie zo Svätého Písma – Biblia
2. Myšlienka - citát na uvažovanie od Roberta Badena - Powella, zakladateľa skautingu
3. Texty, ktoré čitateľa vovádzajú do témy pomocou modlitieb, úvah a príbehov
4. Modlitby a úvahy k predstavenej téme
5. Aktivity doma i v prírode k preberanej téme

Tento systém umožňuje dokonale prebrať každú duchovnú tému a osvojiť si ju aj praktickou zručnosťou. Zároveň je vhodné niektoré texty, modlitby a aktivity (je to napísané) prakticky použiť aj pre prácu s víťatami.

Tretí tematický celok má názov: „Táborové „dumky“ - Zamyslenia na skautskom tábore.“ Táto kapitola pozostáva z pravidelných, ale aj príležitostných úvah a zamyslení (v skautskom slovníku „dumky“), ktoré je možné realizovať na stanovom či putovnom skautskom tábore. Predstavených je 40 dumiek, ktoré sú rozdelené do 20 dní rannej a večernej „dumky.“

Ranné zamyslenie je kratšie a je vhodné ho prečítať pred začatím nástupu alebo počas raňajok alebo v inom rannom čase, kedy je myseľ skautov otvorená a voľná. Večerné zamyslenie je dlhšie. Večernú „dumku“ je vhodné čítať pri táboráku, kedy sa v pozadí ozýva praskot ohňa. Ak sa zamyslenie číta individuálne, je potrebné si nájsť vhodné pokojné miesto. Keď sa dumky čítajú spoločne - je dobré, aby po prečítaní rannej alebo večernej „dumky“ vodca nechal družinu aspoň v päť-minútovom tichu, aby za praskotu dreva v táboráku „dumka“ doznela v srdciach našich bratov a sestier.

Aj cesta k najvzdialenejšiemu cieľu začína prvým krokom...

Potom môže vodca položiť niekoľko cielených otázok súvisiacich s prečítaným zamyslením, aby sa následne uskutočnila k „dumke“ diskusia. Otázky môžu byť jednoduché ako napr.: Aký príbeh sa čítal? Aká bola myšlienka dumky? Na akú skautskú čnosť nás upozornil prečítaný príbeh? A pod. Nakoľko sú naši skauti vynaliezaví, určite to hravo zvládnu.

Každý deň aspoň jeden dobrý skutok...

„...ništ nemajúť, ja holodny, ...;
...tak, tak šukal v šitkyh, hroši
nemajúť,“ zaznelo z vedľajšieho
sedadla do telefónu. Slová mladíka,
ktorý so sebou niesol veľké množstvo
batožiny. Nevieť odkiaľ šiel, ani cieľ
jeho cesty, ale jazyk mi bol známy.
Veď na Ukrajinu chodím už štvrtý rok
a čo-to sa už na človeka nalepí, aby
porozumel, že tohto Ukrajinca trápi
hlad. Bolo mi tak všelijako.

Vlak uháňal. Ukrajinec zložil telefón a
tiež si vopchal do uší slúchadlá. Moji
spolusediaci buď úpenlivo sledovali
riadky v knihe, alebo im hlava
pokynkávala od únavy. Dámy sediace
oproti mladíkovi, jedna so
slúchadlami na ušiach, druhá
sledujúca krajinnú scenériu sa nijako
nemali k činu. Ja som tiež čítala, aj
keď po týchto slovách, len zdaniivo.
Uvažovala som, čo jedlé mi ostalo v
batohu a či týmto slovám porozumeli
aj ostatní, no, zdalo sa, že buď to
prepočuli, nepochopili alebo boli
natolko „slušní“, že ten rozhovor
nepočúvali. „Čo teraz!“ zmocnila sa
ma mierna panika a vnútorný boj:
„Ponúknem mu tie Bebe keksíky, čo
mi ostali.“ „Ale, veď to nie je jedlo, len
sa zosmiešniš, a čo ak si počula zle;
a môže sa uraziť.“

Slečna so slúchadlami si provokačne
vybrala dózu s domácky upečenou
pizzou a s chuťou sa do nej pustila,
bočným pohľadom som sledovala túto
situáciu a v kútiku duše som sa
modlila, aby ho ponúkla a tým by sa
všetko poriešilo. Môj boj, jeho hlad.
No, žiaľ, nestalo sa.

Ukrajinec sa postavil a niekam
odkráľal. Rozhodla som sa ísť na
toaletu a nechať si to prejsť hlavou.
„Čo urobím? Ak niečo urobím, ako to
urobím...?“ – znelo vo mne a
zakaždým sa ozval aj ten druhý hlas,
ktorý ma utešoval a kládol mi na
srdce, že to nie je môj problém a k
tomu, veď naokolo sedelo kopec ľudí,
ktorí to museli počuť a spokojne si
sedia, ba dokonca aj jedia. Blížila sa
stanica, tuším Poprad – Tatry.

Tak si vravím, ak vystúpia jeho
spolusediace, tak mu tie keksy pôjdem
dať. Samozrejme, všetci sme
pokračovali ďalej v ceste. A tak som
začala hútať ďalší plán, nakoľko pred
nami bola už, moja, posledná
zastávka – Kysak.

Tak si vravím: „Vlak zastane, hrdinsky
mu do rúk strčím keksy a utečiem.
Pár očí na mňa určite uprie
začudovaný pohľad, ale všetci nato
onedlho zabudnú a pravdepodobne
sa už nikdy nestretneme...“ Ale ako
na trnc, všetko zase šlo tak, ako som
si to ja nenaplánovala.

Keksy som už držala v rukách, avšak
on sa zdvihol skôr ako som mohla
zakročiť. Vzal všetku svoju batožinu,
vystúpil a stratil sa mi v dave.

Nevieť, kam pokračoval ďalej a ako
dlho bol v ten deň ešte bez jedla,
keďže nemal ani „hroši“, ako zaznelo
v telefóne. Znelo mi to v ušiach.
Škváril ma výčitky a smútok z prehry.
Ako je možné, že z toľkých ľudí sa
nikto neodhodlal pomôcť tomuto
mužovi, každý sa hanbil, bál alebo sa
naozaj v nich nič neozvalo? Ako je
možné, že zvädzam boj, či je správne
urobiť dobrý skutok? Radšej nechám
zvítaziť myšlienke, že jemu by to
určite nebolo po vôli. Neprijal by to a
nakoniec by som ja ostala v hanbe. A
čo ak nie...?

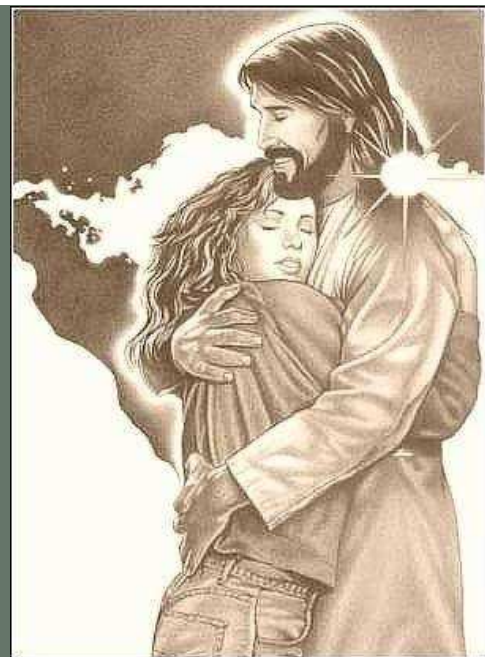
Zvyšok svojej cesty som strávila v
modlitbe nad ním, aby mu pomohol
niekto iný, keďže som toho nebola
schopná ja, alebo nech rýchlo a
šťastne dorazí do svojho cieľa. Ešte v
ten deň som mohla zakúsiť radosť zo
zopár drobných skutkov, ktoré mi
trošku pozdvihli srdce, ale neuhasili
bôľ...

Snehulienka
foto: internet

P	Pritúl' si ma, Bože
R	A nepust' od seba,
Á	Tak prázdne, tak prázdne sú dni bez Teba.
Z	Tak si ma pritúl'
D	A nepust' od seba.
N	Dávaš mi slobodu,
O	Nevieť ju mať,
T	Bez Teba, Bože,
A	Rúca sa moje mesto, môj hrad.
	Tak si ma pritúl'
	A nepust' od seba.
	Lebo tak prázdno, tak prázdno mi je bez Teba...

Snehulienka

DUCHOVNO

„Ora et labora“

Ani v tomto čísle Oblastníka nebude chýbať rozhovor. Kto z vás navštívil aspoň raz skautské dni prof. Hlaváča v Hermanovciach alebo sa zúčastnil inej oblastnej akcii, určite stretol usmievavú, milú dievčinu s ochotou pomáhať. Ak ste už podľa fotky spoznali **Slnečnicu**, tak máte pravdu. Ako sa má? Čo robí? A kde vlastne pôsobí? To všetko sa môžete dozvedieť v nasledujúcich riadkoch.

O: Už dávno sme nemali možnosť stretnúť Ťa na skautskej akcii. Prezrad' nám čo v súčasnosti robíš a kde sa nachádzaš?

S: Skúsím nejako poporiadku. Po maturite som si ešte užívala skautské leto a v auguste 2009 som nastúpila ako kandidátka k Milosrdným sestrám sv. Kríža. Tam som skoro rok pracovala v nemocnici. Od augusta 2010 som v 2. fáze reholnej formácie ktorou je u nás postulát a bývam pod lesom v krásnej obci Lúčka – Potoky pri Lipanoch. Momentálne chvíľu vypomáham v jednom našom spoločenstve v BA a v máji by som sa mala vrátiť na Potoky (Ak pôjdete okolo - napr. na Minčol, tak sa môžete zastaviť)

O: Čo je Tvojou náplňou a ako vyzerá Tvoj bežný deň?

S: Bežný deň? Pre mňa je každý deň niečím výnimočný. Aj keď denný poriadok je taký „bežný“. Budíček 5:30, večierka 21:30 a celý deň sa snažíme spájať to známe „Ora et labora“. (Modli sa a pracuj pozn.). Ja mám k modlitbe a práci pridané ešte aj štúdium. Nechodím do školy, ale v reholi spoznávam dejiny, sväté písmo, duchovný život a iné dôležité veci potrebné pre duchovný rast.

O: Ako si sa dostala na túto cestu? Aké iné možnosti si ešte zvažovala?

S: Keď bol Tatrakor tak nejakí skauti prišli pre poľnú kuchyňu a pýtali sa ma, kde je fara.

Tak som išla s nimi a keď som sa vracala domov stretla som jednu rehoľnú sestru, ktorej som sa prihovorela. Ja vlastne ani neviem čo som jej povedala. Ona ma zobrala k sestrám do tábora a odvtedy som bola v kontakte s rehoľou a postupne som v skautingu spoznávala svoju životnú cestu. Rozhodujúce „áno“ som povedala na letnej časti SELŠ 2008. (Cesta môjho rehoľného povolania sa mi veľmi spája so skautingom.)

O: V čom ťa táto cesta obohacuje? Aký osobný prínos vnímaš z tohto rozhodnutia byť v službe?

S: Všetci sme povolaní k svätosti a životu v spoločenstve (manželstvo je tiež spoločenstvom). Spoločenstvo je krásnym priestorom, kde človek môže dozrievať a rásť, rozvíjať svoje schopnosti, učiť sa flexibilitu, tvorivosti a mnohému inému.

Naplňa ma služba. Ako zdravotníčka a zároveň rehoľná sestra cítim potrebu rozdávať sa druhým. Nerobiť len to čo musím, ale aj to čo môžem – usmiať sa, milo prihovoriť, podať pohár vody a mnohé iné maličkosti, ktoré dokážu zmeniť deň. A tento rozmer lásky je univerzálny a rozumie mu každý, nielen katolík.

O: Stíhaš sa popritom venovať niečomu skautskému? Aký je Tvoj súčasný kontakt so skautingom?

S: No musím sa priznať, že všetko skautské čo robím je, že si prezriem oblastník (aj to len vďaka tomu že mi ho posielaš). V prvom polroku školského roka som mala v škole v Lúčkach dve hodiny, ktoré sme volali krúžok hier a zábav. Tam som využívala to, čo ma skauting naučil. V podstate to bola taká moja družinka trpaslíkov.

O: Dá sa využiť niečo z toho čo si sa v skautingu naučila v Tvojom povolaní?

S: Myslím, že z všetkého, čo som sa v skautingu naučila a zažila môžem čerpať. Aj keď to neboli vždy len dobré skúsenosti, aj za ne ďakujem. Aj touto cestou sa chcem poďakovať sestre Včielke a vlastne vám všetkým vďaka, ktorých prostredníctvom som mohla v skautingu rásť ako Slnečnica. (Cítim v srdci veľkú vďačnosť a viem, že nikdy dostatočne nevyjadrím a nesplatím to, čo som skrze ľudí v skautingu dostala).

O: Aké máš plány do budúcnosti?

S: Odpoviem Ti citátom: „Pravá láska myslí na daný okamih a na večnosť, ale nikdy na čas trvania.“ To je celé moje plánovanie. Teraz milovať všetkých a všetko, prijímať ľudí takých akí sú aj s chybami, aby som celú večnosť mohla byť s Milovaným.

„Pravá láska myslí na daný okamih a na večnosť, ale nikdy na čas trvania.“

zhováral sa Yan
foto: Slnečnica

Český Peter Pán

...Pojď se mnou tam, kde nebe je vysoké a modré a kde oblaka bílá rychleji než kde jinde plují. Slyšíš tu píseň větrů v korunách borovic? Slyšíš tu píseň dalek závrtných? Tiše a velebně šumí hlavy stromů. Záře slunce červenavá steká po jejich rozpukaných kmenech a vůně pryskyřice tě omámí. A večer oheň táborový tam do tmy pak zasvíti a vyvolá v tobě pocity, které otřesou tou duší...

Slová známeho českého skautského spisovateľa, redaktora a dlhoročného vodcu. Jaroslav Foglar, skautským menom Jastrab – Jestřáb, sa narodil 6. júla 1907 v Prahe, kde prežil celý svoj život. Možno aj spoločný rok zrodu so skautingom mu predurčil jeho celoživotný osud. Otec mu zomrel keď mal štyri roky. Žil spolu s mamou a starším bratom a keď sa brat oženil, Foglar sa ostal starať o mamu. Nikdy sa neoženil a nezaložil si rodinu.

Celý svoj život sa venoval mladým, čo by podľa neho s rodinkou nebolo možné. Jeho osamelosť však prinášala bohaté ovocie, a mohol tak ostať večne mladým. Obdobie dospievania bolo preňho tým najkrajším, a s mladými ho tak mohol prežívať stále nanovo.

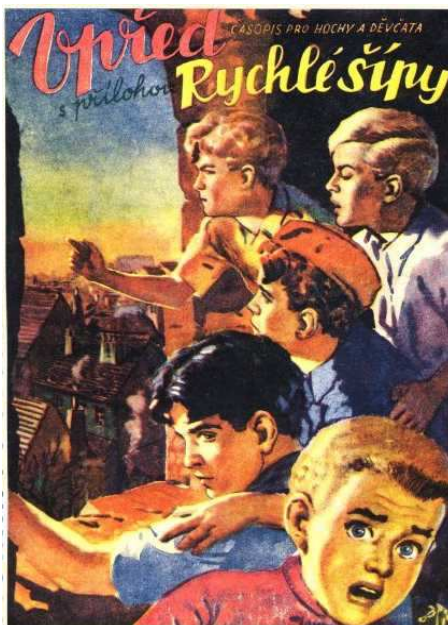
So skautingom mal prvý kontakt ako trinásťročný, najprv ako obyčajný člen, potom v bratovej oldskautkej partii Jastrabi. Po nej dostal aj svoju prezývku. Svoje talenty začal rozvíjať až v 34. oddieli Ohnivci, s ktorým prežil aj svoj prvý tábor a to hneď ako vedúci.

Nedopadlo to nijak slávne, tiež sa učil na vlastných chybách.

V roku 1925 sa oddiel spojil s 2. pražským oddielom a z prachu povstala dnes už legendárna Dvojka. Od začiatku až do konca zastával v oddieli dve funkcie – vodcu a kronikára. Aktívne tieto úlohy plnil šesťdesiat rokov, čím určite vytvoril rekord v dĺžke vodcovania v jednom oddieli. Za roky jeho tvorivej činnosti mu môžeme vďačiť za KPZetku, bobříkov, ježka v kleci, množstvo hier a etapoviek, nápadov, čitateľských klubov, časopisov, príbehov....

Foglar si od malička písal denníky, radšej ako cukríky si kupoval ceruzky a vedel snívať. Dost' predpokladov na dráhu spisovateľa. V jeho knihách je mnoho vecí prežitých na vlastnej koži, iné sú dotvorené jeho fantáziou, ale čo postava, to nejaká osoba z jeho skutočného života. Bol redaktorom v časopise „Mladý hlasatel“, kde rozbehol čitateľské kluby. Bolo to niečo ako variant skautingu – partia chlapcov alebo dievčat, ktorí sa stretávali a mali svoj program, venovali sa nejakej činnosti, záujmom čo ich spájali. Mnoho podnetov im ponúkal sám Foglar, napríklad 13 bobříkov.

V roku 1938 uzreli svetlo sveta Rychlé šípy, jeho najväčšia sláva. Kreslil ich Jan Fischer a komiksy vychádzali ako príloha Mladého hlasateľa. Dočkali sa filmového.

seriálového a aj rozhlasového spracovania. Stali sa hrdinami aj jeho najslávnejšej knihy Záhada hlavolamu a ďalších dvoch pokračovaní. Počas vojny bol časopis zakázaný, istý čas redigoval aj Junáka, nakoniec však založil vlastný časopis „Vpřed“. Všetky jeho knihy sa samozrejme točia okolo dobrodružstiev mladosti. V dnešnej dobe by ich ale len málokto pochopil. Chlapčenské dobrodružstva podľa Foglara spočívali totiž v objavovaní neznámych miest a rytierskej pomoci slabším. Hrdinami sú mladí chalani či skauti, po česky junáci. Foglar vyzdvihuje silu a krásu priateľstva, chváli rytierskosť a dobrotu srdca.

Bol vodcom oddielu a poznal problémy i radosti tohto života. Junáci z jeho Dvojky sú inšpiráciou pre hlavné postavy kníh Pod junáckou vlajkou, Devadesátka pokračuje, Poklad Čierneho delfína. Hoši od Bobří řeky a Strach nad Bobří řekou rozprávajú o vzniku bobříkov a tiež o odvahe a strachu počas vojny, keď boli spolky zakázané a chalani napriek tomu šli na tábor.

Foglar mal svoj ideál aký má byť mladý chlapec a je to vidno na všetkých jeho hlavných chlapčenských postavách. Ak si zhrnieme náš skautský zákon je to v kocke on. Odvážny, slušný, priateľský, nepoznajúci nudu. Chlapci v Chata v Jezerní kotline, Přístav volá, Tajemná Řásnovka, Modrá rokla a ďalšie sú nositeľmi týchto zásad a Foglar sa cez nich snaží čitateľom ponúknuť nápady ako tráviť svoj čas a nepremárniť svoju mladosť hlúposťami.

V knihe Náš oddíl ponúka inšpiráciu špeciálne pre oddiely a v Kronika Ztracenej stopy pre celoročnú činnosť klubu. Ľahké čítanie ponúkajú knihy Tábor smúly s poviedkami o jeho skautských zážitkoch, Jestřábe vypravuj s poviedkami zo skautskej i neskautskej činnosti a Závod o Modřinový zrub rozosmiejú každého, nielen skautov.

Tento článok je len letmé nakuknutie na jeho osobu. Foglar bol nepochybne veľmi inšpirujúcou a silnou bytosťou skautingu. Beriem ho za priateľa, pretože on mi ako prvý hovoril o skautingu, on ma naučil čo je skutočné priateľstvo, ako sa treba dívať okolo, že nuda neexistuje a že svet je nekonečné ihrisko. Je pravda, že všetky jeho knihy som hltala ako dvanásťročná, neviem ako by to bolo teraz. Ani neviem, ktorú by som vám odporučila. Ale píše krásne pútavo, až máte pocit, že to vy sami ste si prežili jeho život zachytený na stránkach.

Věčné mládí, o akom sníva možno každý z nás. Stačí len vziať do ruky niektorú z jeho kníh a ísť tam...**kde nebe je vysoké a modré a kde oblaka biele rýchlejšie než kde inde plujú...**

Ihlička
foto: internet

Slunečná zátoka u řeky Sázavy >>>

TIP NA REFLEXIU

Sú veci medzi nebom a zemou...

...ktorým nechápe žiadny dospelý ... (som počula). No hej...občas veci medzi nebom a zemou nie sú také jednoduché, ako sa na prvý pohľad zdajú. Občas sa na veci teba pozrieť z iného uhla pohľadu. A občas nám rozdielnosť pováh neumožňuje rozmietať iným tak, ako by si to priali. V každej takejto nejasnosti alebo nedorozumení je celkom fajn riešenie (alebo ventil) zobrať do ruky papier a pero (alebo klávesnicu) a jednoducho to napísať.

Písať? Určite sa začínate čudovať, kam smerujem. Veď písania sa všetci stránime takmer tak, ako čítania. Pri spomienke na slohové práce nás striasa od hrôzy a o tom, ako dávame „zabrať“ nášmu slovenčínovi“ už ani nebudem hovoriť. Napriek tomu je Facebook plný statusov. Vypisujeme, komentujeme, na všetko máme vlastný názor (nevadí, že len ten náš jednostranný). Chceme vykričať celému svetu „taký som a toto si myslím“.

Písanie, ktoré mám teraz na mysli, je neverejnou, skôr súkromnou formou vyjadrenia a usporiadania vlastných myšlienok. A napádajú ma dve oblasti, v ktorých písanie považujem za skvelé zrkadlo a búťľavú vrbu:

Písanie ako forma sebavyjadrenia

Prvý stav je stav, keď človek prežije niečo silné, čo ovplyvnilo jeho život. Vtedy má väčšinou potrebu dostať to zo seba von. Niekedy je však zážitok buď tak späť s človekom, že nie je ochotný povedať to živej duši, alebo jednoducho tu nie je nik vhodný, komu by to zdelil.

Papier a pero sú rozhodne oslobodením. Človek môže hádzať myšlienky na papier len tak ledbolo alebo ich dávať do súvisu. Nemusí pozerieť na city druhého ani robiť zo seba supermana. Nie je tu nik, kto by ho zbožňoval alebo odsúdil. Je tu len on a holá pravda. Oslobodzujúce.

Písanie ako forma sebareflexie

Druhý prípad je taký, keď má v sebe človek zmätok. Môže sa to týkať nejakej konkrétnej témy

(napr. súhlasíš s interrupciami alebo evolúcia vs. stvorenie), alebo to môže byť zmätok v osobných citoch a problémoch.

Vtedy je písanie skvelým obrazom toho, aký veľký nepokoj resp. nejasnosť človek má. Indikátorom v tomto prípade (na rozdiel od predošlého) je neusporiadanosť myšlienok. Až skutočným uložením viet do logického poradia človek zistí, či má v probléme jasno. Ak sú jeho tvrdenia nezrozumiteľné aj pre neho samého, má možnosť preusporiadať myšlienky a hľadať argumenty pre a proti. Pretože človek sám seba rozumie len vtedy, keď jeho vyjadrenia dávajú zmysel. Je to fajn spôsob, ako sa naučiť skladať svoje myšlienky ako puzzle, ktoré do seba presne zapadajú a žiadna nevytrča.

Nuž, na písanie nemusíme byť veľkánmi svetovej literatúry, ani nemusíme mať slovnú zásobu v rozsahu Krátkeho slovníka slovenského jazyka. Stačí vziať niečo na písanie a pustiť svoju myseľ na špacír. Dôkazom toho je aj množstvo blogerov, ktorí vlastne robia to, o čom som písala, len verejne.

Maša
foto: internet

Zo zákulisia malého snemu

Dňa 5. februára sa v Banskej Štiavnici uskutočnil malý snem SLSK. Zišlo sa na ňom náčelníctvo, zástupcovia ústredia, oblastí, Duchovnej rady a rady Kruhu starších skautov a skautiek. Za Východoslovenskú oblasť sa rokovania zúčastnili Michal Novák a Jozef Mikloš.

Hneď na začiatku vznikol prvý problém. Stredoslovenská oblasť nepotvrdila na malom sneme účasť. Preto zástupcu tejto oblasti náčelníctvo neuznalo ako riadneho delegáta. Priznalo mu iba štatút pozorovateľa, ktorý sa síce diskusie mohol zúčastniť, ale nemal hlasovacie právo. Jeho argument, že organizačný poriadok SLSK o potvrdení účasti na malom sneme nič neuvádza, neprešiel. Zároveň to bol jediný úspešný pokus náčelníctva zaviesť v našej organizácii poriadok a disciplínu.

Prvým zásadným bodom rokovania bolo schválenie účtovnej uzávierky SLSK za rok 2010. Prvú „sekeru zaťal“ zástupca Nitrianskej oblasti. O vedení účtovníctva veľa vedomostí asi nemal a tak sme neefektívne zabíjali čas na „somárinách“. Čo je pre oblasť a zbory podstatné? Stále pretrvávajú problémy u značného počtu zborov a niektorých oblastí pri vyúčtovaní dotácie, či účtovných uzávierkach zborov a v dodržiavaní termínov. Preto aj tento rok budú za to postihy. Naša oblasť naopak, za vyúčtovania z minulého roku dostala od Johnyho Škvarenimu pochvalu.

Dost' času zabralo aj schválenie rozpočtu na rok 2011. Aj tam sa niektorým úspešne podarilo „zaťal“ ďalšie sekery na neefektívne zabíjanie času“. Podstatná informácia pre zbory. Dotácia ministerstva školstva bude zase omnoho chudobnejšia ako minule.

Na regranting pre zbory bolo vyčleneno iba **66 000 €**, čiže priemerne **660 €** na zbor. Koľko jednotlivé zbory skutočne dostanú závisí od nich ako dokázali vykázať svoju činnosť a ako si plnili záväzky, ktoré z toho vyplývali. Systém prerozdeľovania dotácie pre zbory bude taký istý ako minulého roku.

Dôležitým bodom bola akreditácia oblastí, od ktorej závisí aj financovanie oblastí. Ako je v skautingu zvykom, na podmienky akreditácie, síce už „po funuse“ sa zniesla vlna kritiky. Materiály na akreditáciu v termíne poslali iba tri oblasti, ďalšie deň pred malým snemom (nebol čas už tento materiál vyhodnotiť), niektoré neposlali vôbec, „lebo nesúhlasili s podmienkami“, na ktoré nereagovali, keď bol na to čas.

V podmienkach sa upravili dve úplne nepodstatné veci. Na základe toho, že podmienky boli „zásadne“ upravené žiadali posunutie termínu pre poslanie materiálov potrebných na zaslanie akreditácie. Akreditácia oblastí sa nakoniec nekonala.

S akreditáciou súvisel aj ďalší bod – schvaľovanie oblastných projektov. V termíne boli podané štyri projekty (z deviatich oblastí), ktoré boli aj odprezentované. Projektový balík obsahuje 6.600 €. Zrazu aj zástupcovia ostatných oblastí prejavili o projekty záujem. Pokus náčelníka a riaditeľa ústredia v zmysle: „Vaša chyba, mali ste možnosť a v termíne ste ju nevyužili...“ už neprešiel. A tak schválenie akreditácie aj projektov oblastí ostalo na náčelníctvo.

Čo na záver? Žiaľ, niektorí zástupcovia oblastí nechápu čo je poslaním malého snemu a tak mnoho času sa „zabíja“ v jalových diskusiách. Na riešenie naozaj dôležitých problémov potom nezostáva dostatok času. Doba je čoraz náročnejšia, preto zaviesť poriadok v organizácii sa stáva prioritou. Platí to pre finančnú disciplínu, s ktorou si mnoho zborov „ťažkú hlavu nerobí“. Platí to aj pre dodržiavanie termínov. Či už vyúčtovaní, registrácii, podávaní projektov, povinností vyplývajúcich z právnej subjektivity zborov a pod.

Ak sa urobia radikálne opatrenia, väčšina z nás bude nadávať na byrokratov z náčelníctva a ústredia. Tak teda, poraďte jako? Ešte jedna dôležitá informácia. **Najbližší snem v októbri 2011 sa bude konať v Prešove.**

Mufi

foto: Barborka

Rudolfovo veselé okienko ☺

Čo urobí blondínka, ak si chce dať jahodový lekvár?
Olúpe si buchtu.

V českej firme príde zamestnanec k šéfovi, povzdychne si a hovorí: „Šéfe, chcel bych přidať.“ Šéf príde bližšie k zamestnancovi, poť'apká ho po pleci a vraví: „Tak přidejte“...

Rozprávajú sa dvaja :
Kúpil som si úplne novú knihu. Áno? A ako sa volá? Epos o Gilgamešovi!

Hovorí otec synovi:
Na vojne sme mali taký kanón, že sme ho čistili dva týždne. To bol taký veľký? Nie, my sme boli takí leniví.

Po roku tvrdého výcviku si dá
Veliteľ nastúpiť vojakov a zavelí:
"Výmena ponožiek!"
"Hurá...hurá...hurá..."
"Ticho! Diktujem: Zelinka s Urbanom, Králiček s Juríkom,..."

zdroj: funny.sk

Indulona I.: 11. – 13. 6. 2010 Zborov

Prvá časť Indulony bola úvodná a tak trochu skúšobná. Ako organizátori sme vedeli, čo by malo byť obsahom trojdňovky, mali sme na zreteli, že má ísť o intelektuálny program s duchovným rozmerom, ale keďže išlo o prvú akciu takéhoto druhu, chtiac-nechtiac sme museli experimentovať. Ako formu vzdelávania sme si určili diskusiu. Témy sme prispôbili prednášajúcim (vedúcim diskusných blokov). Rozprávali sme sa hlavne o Biblii, vysvetľovali sme si pre laikov nezrozumiteľné state z Nového aj Starého zákona, zastavili sme sa pri knihe Genezis, hovorili sme o pôvodnom jazyku Biblie, mýtoch, obrazoch v nej. Každý účastník mal so sebou Sväté písmo, vďaka čomu sme mohli všetci sledovať, o čom je reč.

Ďalšími témami boli kresťanská meditácia (s využitím v skautskej praxi v družinách), tolerancia medzi náboženstvami i veriacimi a neveriacimi. Okrem diskusií sme využili ako prostriedok vzdelávania aj kreslenie či dokumentárny film (Noemova archa).

Indulona II.: 1. – 3. 10. 2010 Košice

Druhá časť Indulony bola v zásade monotematická. Leitmotívom víkendovky bola téma demokracie. Prednášajúci bol prizvaný hosť z Bratislavy – vysokoškolský pedagóg, politický filozof. Na demokraciu sme sa pozerali z rôznych uhlov, rozprávali sme o nej v politickom, filozofickom i náboženskom zmysle. Hľadali sme klady a zápory demokratických systémov, uvažovali sme o spôsoboch, ako by sa dali tieto systémy zdokonaľiť, rozmýšľali sme, prečo je demokracia vo všeobecnosti pokladaná za najlepšiu formu vlády. Vychádzali sme z histórie i z dejín filozofie, zoznámili sme sa bližšie s politickým zmýšľaním vybraných filozofov (J. J. Rousseau, J. Locke, Aristoteles). Každý účastník mal vopred naštudovanú esej od C. S. Lewisa – Přípitek zkušeného ďábla, v ktorej sa o demokracii tiež veľa hovorí. Toto dielo bolo východiskom našich diskusií.

Monotematickosť obsahu Indulony II. bola narušená iba v úvode, keď s nami prizvaný augustiniánsky kňaz preberal tému, či sa oplatí byť v dnešnej dobe kresťanom. Táto krátka diskusia bola spojená so svedectvom chlapca, ktorý sa vyliečil z drogovej závislosti.

Xavier

Pod' sa naindulonovať aj ty !

Ak máš nad 14 rokov, príď 25. - 27. 3. 2011 na faru v Hermanovciach so šiestimi ečkami vo vrecku (nezahrňa cestovné).

So sebou si dones večeru na piatok, spacák, karimatku a vedomosti z prečítaného Veľkého rozvodu (C.S.Lewis), ktorý ti pošleme na požiadanie.

Prednášať ti budú Daniel Slivka (Xavier), Martin Raškovský (Veľký medveď).

Hlásiť sa môžeš na 68zbor@scouting.sk alebo 0902 747 375 (Jana Vinterová - Juháska)

J. R. R. Tolkien

Ladies and Gentlemen, Sisters and Brothers (jednoducho všetci čítania, resp. počúvania schopní)... dovoľte, aby som Vám v nasledujúcich riadkoch predstavila muža s nefahkým detstvom, milujúceho manžela, starostlivého otca, verného priateľa, významného profesora, filológa, výnimočného spisovateľa, hlbavého človeka so zmyslom pre fantáziu - Johna Ronalda Reuela Tolkiena.

J.R.R. Tolkien, sa narodil 3.1.1895 v Južnej Afrike; svoj pestrý život prežil v Anglicku. Potom, ako stratil oboch rodičov (otec mu zomrel, keď mal ešte len 4 roky a vo svojich 12 rokoch prišiel tiež o matku) sa jeho tutorom stal o. Francis Xavier Morgan, ktorému vďačil za sprevádzanie životom a odovzdanie toho najdôležitejšieho: „Od neho som sa naučil, čo je láska a schopnosť odpúšťať.“

V 24-rokoch sa oženil so svojou dlhoročnou láskou – Edith a vychovali spolu štyri deti, ktoré mu boli najlepšimi kritikmi jeho diel. Rád vymýšľal fantasy príbehy pre ich zábavu. Písaniu sa však venoval len vo voľnom čase. V prvom rade bol profesorom filológie; vyučoval anglosaštinu v Oxforde a venoval sa aj výskumu stredovekých jazykov severnej Európy. Rok pred jeho smrťou mu univerzita v Oxforde udelila čestný doktorát.

Jeho prvým dielom, do ktorého sa „pustil“ bol Silmarillion, kniha zaoberajúca sa dejinami fantasy sveta - Ardy. Sám autor ju však nedokončil, bola vydaná až v roku 1977 po doplnení a úprave jeho synom Christopherom Tolkienom.

V roku 1937 publikoval The Hobbit, detský fantasy román, ktorý získal cenu New York Herald Tribune za najlepšie dielo pre deti a mládež.

V rokoch 1954-1955 postupne vyšlo jeho najznámejšie a najpopulárnejšie dielo Pán prsteňov. Práve v ňom sa najviac ukazuje, že všetko, čo sa v jeho románoch odohráva (každá postava, jej konanie, vzťahy, výroky) nie je náhodné, ale neuveriteľným spôsobom vytvára nádhernú mozaiku, kde každá postava je jedinečná a nesie si so sebou balíček schopností, osobnostných vlastností, ktoré majú svoje miesto, svoj zmysel, „Nejde tak o sled udalostí ako ich význam.“

Veľký dôraz kladie na rozdiel zmyslu života „byť“ a „mať“, ktoré komentuje aj v slovách jedného z hlavných hrdinov diela Pána prsteňov, Aragorna: "Ten, kto nedokáže odhodiť poklad, keď treba, je jeho otrokom." Kde ukazuje aj to, že tí, ktorí chcú len vlastniť a vládnuť zamotávajú sa do vlastnej zahľadenosti.

J.R.R. Tolkien zasvätil svoj život hľadaniu pravdy, viera mu bola celoživotnou oporou, vo svojej štúdii to vyjadril aj A. Mond slovami, že pre tohto kresťanského spisovateľa: „majú dejiny ľudstva nielen koniec, ale aj cieľ. Tým je spoločenstvo s Bohom,“ ktoré určite zažíva od 2.9.1973, kedy po chorobe zomrel v prímorskom sídle Bournemouth v Anglicku. Pochovaný je spoločne so svojou manželkou v Oxforde a pri ich menách sú vytesané aj mená Beren a Lúthien na počesť jedného z najväčších príbehov lásky v Stredozemí...

...ozaj len v skratke, pretože tí, ktorých tento človek zaujal odporúčam pozrieť si veľa prínosné články, ktoré sa, samozrejme, nachádzajú aj (no, kde inde ako) na webe.

A aby som Vás namotivovala aj na čítanie jeho kníh, ponúkam vám niekoľko zaujímavých myšlienok z trilógie Pána prsteňov, ako s nimi naložíte je už len na vás...

Snehulienka
foto: internet

Spracované podľa internetu a z kníh Pána prsteňov.

"Dobro a zlo sa od vlaňajška nezmenili. Neznamenajú jedno medzi elfmi a trpaslíkmi a druhé medzi ľuďmi. Je úlohou človeka rozlíšiť ich, rovnako v Zlato lese ako vo vlastnom dome."

THE
LORD OF THE RINGS

"...mnohí, čo žijú, si zaslúžia smrť. A podaktorí, čo zomierajú, si zasa zaslúžia život. Môžeš im ho dať? Nevynášaj teda priveľmi horlivo rozsudky smrti. Ani najmúdrejší nedovidia do všetkých dôsledkov..."

"...čas nestojí, aj keď sa slnko stratilo..."

"Nebezpečenstvo prichádza v noci, keď ho najmenej čakáme."

"V pokrivenom oku môže mať pravda pokrivenú tvár."

"V ničomn sa moc Temného pána neprejavuje výraznejšie ako v tom, že rozdeľuje všetkých, ktorí proti nemu stoja."

"Mnohí ľudia chcú vopred vedieť, čo bude na stole. No tí, čo hostinu pripravujú, majú radi svoje tajomstvo. Prekvapenie potom znásobí chválu."

„Najlepším učiteľom je popálená ruka. Lekciu z ohňa si potom vezmeš k srdcu.“

"...a teraz vpred a nebojte sa tmy!"

Vydal Slovenský skauting, Východoslovenská oblastná rada

Termín vydania: MAREC 2011

Nepredajné, len pre vnútornú potrebu. Neprešlo jazykovou úpravou.

Autori článkov:

Gepard, Pali, Kovi, Xavier, Snehulienka, Yan, Ihlička, Maša, Mufi, Jeleň Rudolf

Grafická & textová úprava:

Yan

Bankové spojenie:

Tatrabanka, pobočka Prešov, kód banky 1100, č. účtu 266 671 8114, IČO: 37792725

...ďalšie číslo (dúfajme) v máji...

oblastnik@scouting.sk